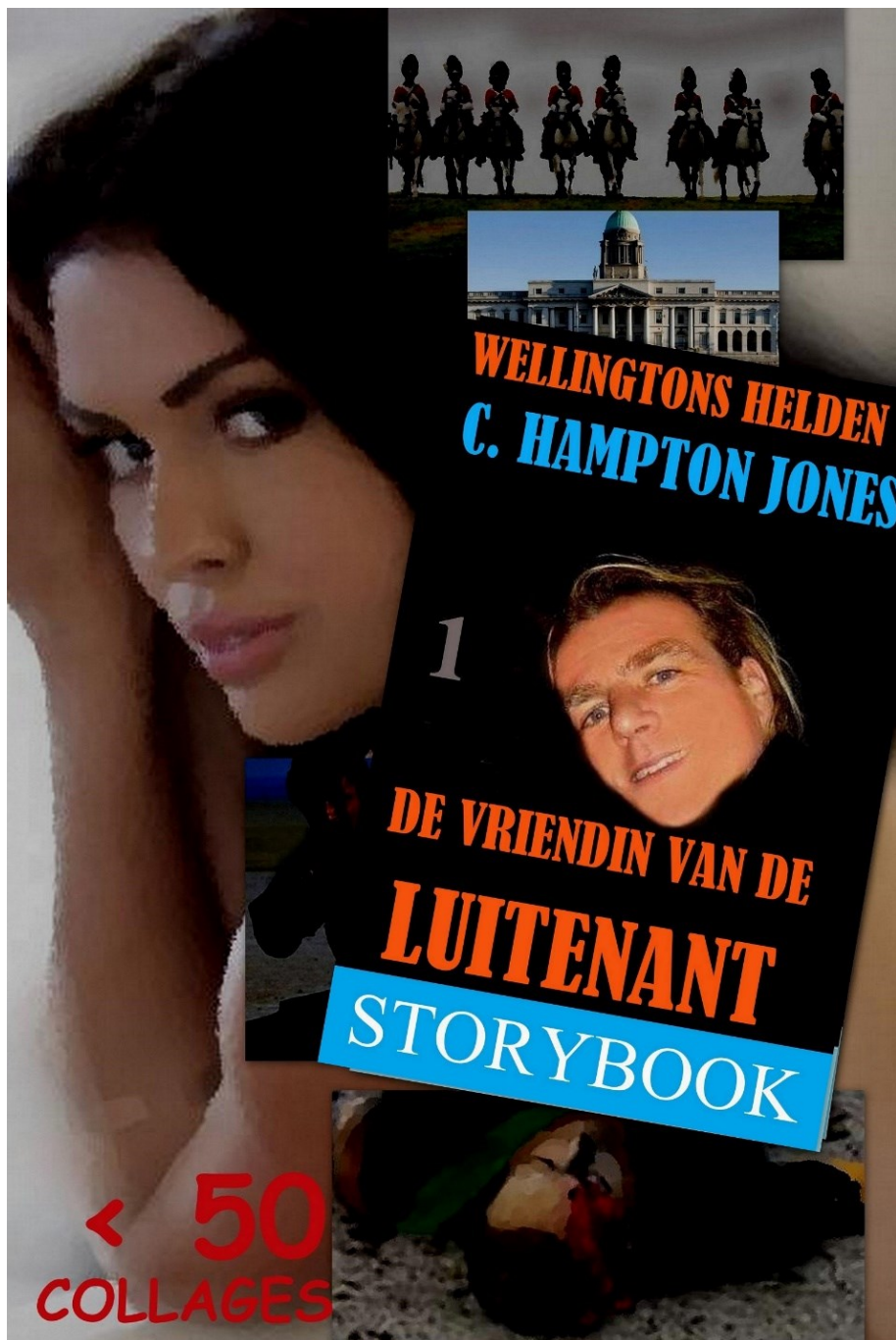
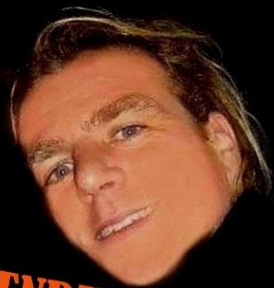

WELLINGTONS HELDEN
C. HAMPTON JONES

1

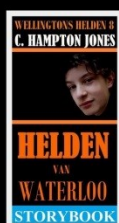
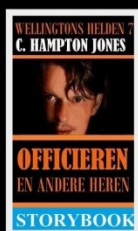
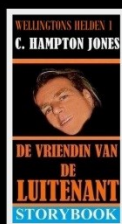
DE VRIENDIN VAN DE
LUITENANT
STORYBOOK

< 50
COLLAGES

C. HAMPTON JONES

WELLINGTONS HELDEN SERIE

BOEK 1 - 9

*

C. HAMPTON JONES

*

DE VRIENDIN VAN DE
LUITENANT

*

*

WELLINGTONS HELDEN, boek 1

HamptonJones Books (Nederland)

MMXVII-V

ISBN/EAN 9789492397201

*

STORYBOOK = e-book MET 50< COLLAGES Heruitgave

*

*

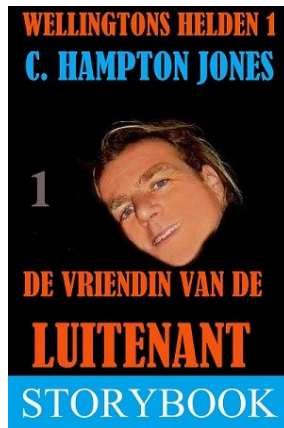
*

Copyright/all author's rights 2011 /2017-5

C Hampton Jones,

Uitgever HamptonJones Books Nederland

*

*

© 2017 Auteur C. Hampton Jones/HamptonJones Books

Uitgave: 'De Vriendin van de Luitenant

In de 'Wellingtons Helden serie,'

Eerder uitgegeven als boek 1 in de 'Romantische Helden' serie.

*

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*

Alles in dit boek is fictief (verzonnen door de auteur): schijnbare overeenkomst met bestaande of reeds overleden personen van situaties, plaatsen of karakteristieken berusten op louter toeval.

*

*

*

*

*

Proloog 1: ONWILLIGE BELOFTES BIJ EEN STERFBED

*

“Neemt u mij niet kwalijk, Lord John, maar de hertog staat er op dat de honden vandaag niet bij hare Genade binnen mogen komen!”

John Montgomery, de jongste zoon van de hertog van Rothford, keek eerst verbaasd naar de buitengewoon waardige butler van zijn vader en daarna naar zijn twee spaniëls.

“Moeder vindt het altijd goed dat ik Boris en Bastet meebreng, Tubby!”

De butler, in werkelijkheid Tubbington hetend, keek de jonge lord licht verwijtend aan.

“Heeft meneer Powell u niet uitgelegd, dat er wat meer decorum van u wordt verwacht vandaag? Als u even in de antichambre plaats neemt kan ik uw knecht vragen om een formelere jas en een schoon paar kousen te komen brengen. Een waskom om uw handen en gezicht te wassen zou ook bijzonderlijk wenselijk zijn.”

“Moet ik me wassen?” vroeg John met een frons.

Hij kreeg ‘s morgens een wasbeurt als zijn mond vies rook na een nacht van slaap. Hij nam ‘s avonds een bad als hij aan tafel was genodigd voor een diner met zijn hoogedele hertogelijke ouders, iets wat de laatste tijd gelukkig telkens minder voorkwam. Soms dompelde Smithy hem in een bad als hij weer eens van zijn paard was gevallen in de modder, of andere onsmakelijkheden, of wanneer hij om welke reden dan ook stonk.

De butler knikte hem statig toe en opende de deur naar het wachtkamertje naast de ingang van het appartement van de hertogin. Hij wendde zich tot de potige lakei, die altijd de wacht hield voor de deur van hare Genade.

“Breng Milord’s honden naar de kennel, Mordecai! Ik zal ondertussen Smithy instrueren over Lord Johns uiterlijk.”

Hij keek om naar de twaalfjarige zoon van de hertog, die aarzelend op een oncomfortabele houten stoel ging zitten in het wachtkamertje van zijn moeder. De butler kon het niet laten om de jongen een bemoedigend knikje te geven, waarna hij zijn gezicht onmiddellijk terugplooidde in de vereiste afstandelijke uitdrukking die nu eenmaal bij zijn waardigheid als de butler van een hertog hoorde.

Hij knipte zijn vingers naar een jonge onder-lakei, die al die tijd bewegingloos in de hal had gestaan, en haastig verdween nadat hij hem urgent iets in zijn oor had gefluisterd.

John slaakte een zucht van ongeduld. Hij was niet gewend waar dan ook op te moeten wachten, maar na een blik op zijn vuile handen met de onmiskkenbare rouwnagels, moest hij toegeven dat Tubby gelijk had: hij had inderdaad behoefte aan de schoonmaak talenten van zijn bediende. Hij was in de stallen geweest om zijn nieuwe paard, een verjaarscadeau van zijn zeven jaar oudere broer Randolph, te roskammen. Zijn vader, Jonathan Montgomery, de hertog van Rothford, had hem altijd geleerd dat echte ridders in de middeleeuwen altijd hun eigen ros verzorgden en dat was precies wat hij die middag had gedaan. John droomde ervan om ooit een echte ridder te worden, hoewel hij onderhand wist dat ridders ouderwets waren en geen onderdeel meer uitmaakten van het moderne bestaan dat hij leidde.

Iemand krijste iets in de kamer naast het wachtkamertje.

John begon met aandacht te luisteren. Hij kende dat gekrijs zo goed: het kwam uit de mond van zijn moeder, de hertogin.

“Je doet wat ik je zeg, Jonathan Montgomery!” hoorde hij haar hardvochtige stem dreigen.

Ach ja, dreigementen! Zijn moeder was er altijd al een meester in geweest. John zelf was in zijn korte leven talloze keren het mikpunt

geweest van haar gedreig. John had nooit begrepen waarom zijn moeder altijd op die manier ieders aandacht moest trekken. Iedereen stond immers altijd voor haar klaar om haar kleinste wens te vervullen en dan maakte het niet uit hoe redelijk of onredelijk die wensen ook waren. Wat Moeder wilde, gebeurde.

Hij hoorde zijn vader iets onverstaanbaars mompelen. Dat was helaas ook niets nieuws. De hertogin oefende een soort macht uit over de hertogelijke huishouding waaraan nooit iemand leek te ontsnappen, ook zijn vader niet. Zelfs al was hij een machtige Schotse hertog, die ooit als oorlogsheld was gelauwerd toen hij zijn eigen regiment aanvoerde.

“Het is leer om leer!” schreeuwde zijn moeder, “Ik vervloek je op mijn sterfbed als je niet doet wat ik zeg, Jonathan Montgomery!”

Zijn vader mompelde zachtjes iets, maar John kon het toch horen: zijn moeder moest het allemaal niet zo zwaar opvatten, het meisje was alleen maar een slippertje geweest toen hij in Schotland was...

John verschoof zijn stoel zodat hij bijna met zijn oor tegen de muur zat, waar achter zijn ouders aan het ruzie maken waren.

Een meisje? Zijn vader had een meisje gehad toen hij in Schotland was?

Ach, ja, zijn moeder had het zeker over de hele mooie vrouw die John een keer had gezien. Zijn vader en hij reden ooit helemaal van het kasteel in Stirling naar een ‘versterkt’ huis in Bannockburn. Hij was toen nog maar vier en hij had op zijn favoriete pony Leslie gereden. Dat was één van de langste ritten geweest, die hij ooit als kleuter met zijn vader had gemaakt.

Vader was ongewoon zwijgzaam geweest tijdens de rit, tot hij de vrouw voor haar huis zag staan met naast zich een jongen van ongeveer

vijf jaar. Ondanks zijn jonge leeftijd had de jongen zich heel beschermend ten opzichte van de vrouw gedragen.

Zelfs op die dag, zo jong als hij nog maar was, had John de ongewone schoonheid van de vrouw opgemerkt. Een heel ander soort schoonheid dan van zijn beroemde en gefêteerde moeder.

De hertogin was altijd onberispelijk gekleed en gekapt. Ze liet zich nooit zien zonder haar make-up: de witte rijstpoeder pasta die nauwkeurig over haar gezicht, hals, schouders en decolleté werd aangebracht, de op haar wangen geschilderde roze blossen en haar met zwarte kohl geaccentueerde ogen.

John wist met geen mogelijkheid wat de echte kleur van zijn moeders haar was, om de eenvoudige reden dat hij haar echte haar nog nooit had gezien. Ze verborg haar haren altijd onder de gigantische, gekleurde en opgeprikte pruiken die al jaren zo in zwang waren. Zijn moeders jurken waren pompeus en enorm: het waren in zijn ogen net grote slagschepen, die haar hele lijf verhulden en haar op een vervaarlijke levende pop lieten lijken.

John twijfelde er niet aan dat zij hem zou ontvangen in de volledige ‘waardigheid’ van haar positie: met een pruik als een bijenkorf op haar hoofd, gehuld in een stijf en formeel ‘toilet’ en met al haar make-up p haar lijf: vanaf de lagen rijstpoederpasta tot en met de stijfsel om haar namaak haar in vorm te houden. Het zou hem niet verbazen als zij een hoed op had zo groot als een karrewiel, zelfs terwijl ze languit op een vergulde chaise-longue lag!

De vrouw in Schotland had destijds alleen maar een simpele grijze jurk aangehad met daarover een bruin geruit schort. In plaats van verfijnde hooggehakte schoentjes had ze dikke leren klompen gedragen. Ze had lang blond haar, in een hele dikke vlecht die helemaal tot op haar welgevormde

billen hing. Hij wist dat van haar billen, omdat haar aantrekkelijke achterwerk niet was verstopt onder het vlechtwerk van walvisbot of paardenhaar.

Hij had haar met grote ronde verbaasde ogen bekeken. Hij had met verlangen naar de lieve, beweeglijke gelaatstrekken gestaard in het mooiste gezicht van de wereld. Haar stem was levendig en muzikaal en haar lach klonk melodieus vanwege een aantrekkelijk timbre. Haar stem was heel anders dan het hooghartige, quasi-ongeïnteresseerde gepruil en het schrille gegiechel dat hij altijd in de omgeving van zijn moeder hoorde en de stem van zijn moeder was altijd scherp en onaantrekkelijk.

Sinds hij deze vrouw had gezien had hij heimelijk een afkeer ontwikkeld voor de gekunsteldheid waarmee de aristocratische vrouwen aan zijn vaders hertogelijke hof zich kleedden. Hij kreeg een hekel aan de houten korsetten, de gênante lage décolletés en de harde make-up, die de vrouwen veranderde in onaantrekkelijke marionetten met hun houterige bewegingen.

Zijn vader had indringend geprobeerd de mooie vrouw tot iets over te halen en de vrouw had haar hoofd geschud en naar hem en haar zoon, die later Lochiel bleek te heten, gewezen.

Blijkbaar had de vrouw zich uiteindelijk toch door zijn vader laten om praten. Ze zei tegen Lochiel dat hij op de kleine lord moest passen en verdween met zijn vader het huis in.

Lochiel was naar Leslie toegelopen en had de pony uitgebreid bewonderd. John had grootmoedig tegen Lochiel gezegd dat hij best wel op Leslie mocht rijden als hij wilde. Lochiel had zijn hoofd geschud. Hij had zijn eigen pony maar hij was er zeker van dat hun ouders het niet goed

zouden vinden als ze er alleen op uit trokken vandaag en ze konden niet op zijn gouverneur rekenen, want die was die dag vrij.

Hij nam Leslie mee naar de stallen achter het huis, gaf hem water en borstelde hem snel af. John had bewonderend toegekeken hoe handig Lochiel daarin was. Waar *hij* ook woonde waren altijd knechts om dat soort werk voor hem te doen.

Ze speelden daarna bij het huis tot het bijna donker was.

John's vader kwam uiteindelijk het huis uit gelopen. Hij had er een beetje merkwaardig uitgezien: zijn haar was in de war en het leek alsof hij zelf zijn kleren had aangetrokken zonder de hulp van zijn bediende.

“Je bent het toch met me eens dat onze John dezelfde kansen moet hebben op een gelukkig huwelijk als wij, mijn lief!” pleitte de hertog.

De hertogin begon iets zeggen maar ze kreeg een hevige hoestbui. De hertog bezwoer haar onmiddellijk zich niet zo druk te maken en John hoorde zijn moeder tegen hem uitvallen toen hij haar blijkbaar op haar rug klopte.

Uiteindelijk hoorde John zijn vader met zijn moeder instemmen.

“Als het zo enorm belangrijk voor je is, zal ik de papieren voor de verloving tekenen, Elisabeth.”

Zijn moeder hilde luidruchtig tussen haar erbarmelijke gehoest door en ze bleef maar hameren op het ‘verdomde verraad’ van de hertog.

Zodra hij een half uur later bij zijn ouders werd geroepen, in schone kleren met de geur van citroenzeep nog om zich heen van zijn haastige wasbeurt in het kamertje, hoorde John dat hij zich moest verloven met een meisje dat Lizzie Campbell heette. Zij was blijkbaar de ‘leer om leer’ waarover zijn moeder zich zo overstuur had gemaakt. Hij zou met Lizzie trouwen zodra ze zestien jaar werd. Omdat ze nu nog geen vier was rekende Lord John snel uit dat het evenement van zijn huwelijk pas over

een jaar of twaalf zou plaatsvinden, wanneer hijzelf vier en twintig was. Daarom besloot hij zich er niet druk over te maken, dat hij werd gedwongen om met een meisje te trouwen waar niemand iets van wist, of wilde weten, behalve zijn hysterische moeder.

Zoals hij verwacht had lag zijn moeder in ‘volledig toilet’ op de chaise-longue: ze droeg een meter hoge zilvergrijze pruik op haar hoofd met daarbovenop nog eens een hoed in de vorm van een enorm wagenwiel, versierd met iets dat alleen kon worden geïnterpreteerd als een bloementuin. Toen ze nieste raakte een stuk van haar maquillage op haar wang los en het viel onopgemerkt tussen de welving van haar wit gepoederde borsten, die hoog boven haar korset werden omhoog gedrukt.

Ze droeg kanten handschoenen waarvan hij er eentje voorzichtig van een kus voorzag, nadat hij een diepe ‘knie’ voor haar had gemaakt.

De vergelijking met de vrouw in Schotland drong zich onmiddellijk aan hem op: ze had hem bij het afscheid tegen een zachte boezem aangedrukt, die naar vrouw en zeep van sering en rook en vreemd genoeg ook een beetje naar zijn vader. Ze had hem gekust toen hij en zijn vader weg gingen en haar glimlach was lief en echt geweest.

Soms verbeelde hij zich, dat hij nog steeds die zachte lippen op zijn wangen voelde en in zijn dromen van een in seksualiteit ontwakende jongen, veranderden ze in iets heel opwindends. Hij bleef zich nog jaren haar geur en haar omarming herinneren en haar prachtige blonde haar.

Hij begreep Tubby’s opmerking over ‘noodzakelijk decorum’ pas, toen zijn vader hem die avond vertelde dat de hertogin, zijn moeder, zojuist was overleden.

Zijn vader had triest genoeg gekeken, maar John dacht ook een spoor van opluchting te bespeuren. Opluchting die John alleen maar wilde

toeschrijven aan het feit dat zijn moeder nu vrij was van alle kwalen waaraan ze leed sinds de geboorte van John, zoals hem zo vaak verweten was.

John voelde iets van spijt dat zijn moeder het heden voor het eeuwige had verwisseld, maar het verbaasde hem nauwelijks, dat hij er geen traan om kon laten. Hij had altijd een betere relatie gehad met zijn verzorgsters en zijn gouvernantes of gouverneurs, dan met de pop die allereerst hertogin was geweest en misschien ook weleens de vrouw die hem, meer dan twaalf jaar geleden, had gebaard, maar zich zelden of nooit als een moeder had gedragen.

Het verbaasde hem ook nauwelijks dat hij verloofd was op de respectabele leeftijd van twaalf jaar, met een onbekend meisje, terwijl zijn moeder op haar sterfbed lag en *hij* zich alleen maar afvroeg of zijn moeder ooit haar lange haar in een vlecht had gedragen die tot haar billen reikte.

-

Naar mate de datum van zijn gedwongen huwelijk dichterbij kwam begon John tegen te strubbelen. Hij was ondertussen verliefd geworden op de Russische gravin Maria Katharina Oblinsky, volgens haar eigen zeggen een vluchteling van de Franse Revolutie, wier asblonde haar inderdaad tot op haar billen viel als ze het los droeg. Ze droeg alleen maar de gazige modieuze japonnen welke zo in de mode waren in de jaren voordat George, de kroonprins van het Britse koninkrijk, regent werd en Napoleon Bonaparte alle veldslagen op het Continent won.

Zijn vader had hem tot twee keer toe naar een dorpje in de buurt van Glasgow gestuurd om het ‘kind,’ waarmee hij al jaren verloofd was, het hof te maken. Omdat hij nu eenmaal verliefd was op de Russische gravin haatte hij elke minuut die hij met ‘het kind’ moest doorbrengen. Hij was niet in staat om te erkennen dat zijn toekomstige vrouw eigenlijk een

exquise schoonheid was en een keurig opgevoede maagdelijke verloofde. Maria Oblinsky kon geen staat maken op een enkele van deze bewonderenswaardige eigenschappen. Ze was ongeveer twee keer zo oud als Lizzie en buitengewoon bedreven in dingen die te maken hadden met seks, zwepen, boeien en zijden lakens. John wist allang dat zij haar maagdelijkheid had verloren toen ze nog aan het hof van de tsaar verbleef.

Uiteindelijk moest de hertog John in het vooruitzicht stellen, dat hij markies van Lorna en Kintyre zou worden, in plaats van zijn broer Randolph, wanneer zijn vader overleed, zolang hij maar met Lizzie Campbell zou trouwen. Randolph had weinig bezwaar tegen zijn vaders voorstel: per slot van rekening zou hij hertog van Rothford worden in zijn vaders plaats. De markies' titel was ook nog alleen maar een soort hoffelijkheidstitel, dus daar zou John niet bijzonder veel aan kunnen ontnemen, terwijl Randolph weinig te verliezen had met deze gift.

John, toen al een versierder en een gokker, kon dus niet anders doen dan tegen de afgesproken tijd naar Edinburg vertrekken om de weledelgeboren freule Elisabeth Campbell te huwen: een 'kind' zonder bruidsschat met nauwelijks een claim op een oude naam of afstamming. In ruil daarvoor zou hij op een dag markies worden.

John verlangde ernaar om de titel te kunnen dragen. Hij had in de loop van zijn roerige jonge jaren torenhoge schulden opgebouwd en hij vreesde dat zelfs het feit dat hij de tweede en jongste zoon van de hertog van Rothford was en daarom Randolph's erfgenaam, hem niet veel langer kon beschermen tegen de aanhoudende dreigementen van zijn tientallen schuldeisers. Hij haatte Lizzie Campbell er des te meer om. Zij stond immers tussen een huwelijk van hem met een rijke erfgename, die hem uit zijn door hem zelf veroorzaakte hachelijke situatie zou kunnen redden.

Het enige wat Lizzie Campbell hem zou geven was haar lichaam, waar hij totaal geen behoefte aan voelde. Ze kon hem niets anders brengen dan allerlei verplichtingen die hij bij voorbaat verafschuwde. John wilde *geld* en zijn tijd doorbrengen in het bed van zijn minstens tien jaar oudere maîtresse. Als het aan hem lag kon zijn bruid op de tegels van de kapel doodvallen.

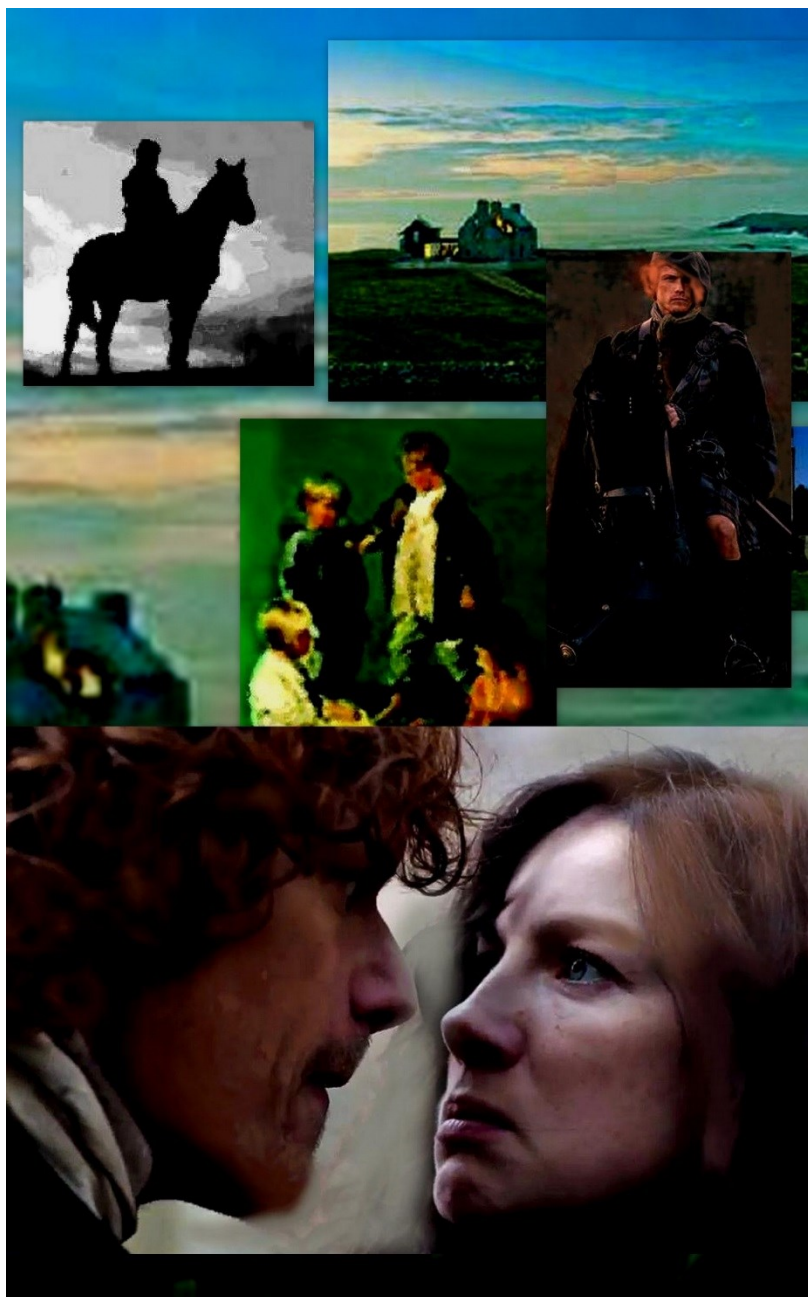
*

*

*

Hoofdstuk 2: LOCHIEL'S PROLOOG

*

De vrouw sloeg zijn handen weg van haar middel toen hij haar bijna smekend vast pakte.

“Rot op, Lochiel Cameron!” siste ze, “ik heb je de vorige keer al gezegd dat je op moest donderen!”

Ze duwde hem hard tegen zijn borst en hij viel achterover op de oude plavuizen vloer.

“Maar Catriona... ik...”

“Dringt het dan niet door tot die stomme kop van je, Lochiel? Ik wil dat je weggaat, ik wil dat je oprot! Ik moet jou er hier niet bij hebben! Ik heb vier jongens op te voeden en het allerlaatste wat ik wil is dat je me ’s nachts wakker houdt.”

Hij krabbelde langzaam op uit zijn onwaardige houding.

“Wat bedoel je, Cat? Het zijn net zo goed mijn kinderen!”

Catriona uitte een harde, spottende lach waardoor haar gelige tanden zichtbaar werden. Lochiel kon ineens zien hoe oud ze eigenlijk was.

“Tuurlijk zijn ze ook van jou, Lochiel,” grauwde ze met minachting in haar stem, “en ik hoef er niet *nog* eentje bij. Stel je voor, nog zo’n kind als jij! Ga alsjeblieft terug naar Edinburg en speel soldaatje voor die verachtelijke Sassenach die zich onze hertog noemt!”

Ze draaide zich om en liep met grote stappen naar de keuken.

Hij grabbelde ineens boos zijn uniformjas van een stoelleuning en deed hem aan.

“Als dat echt is wat je wilt?”

Hij hoorde de wanhoop in zijn eigen stem. Zijn bijna tien jaar oudere vrouw wilde echt dat hij wegging om niet meer terug te komen?

Ze verscheen weer in de deuropening van de keuken en klopte haar hand tegen haar hoofd in een verachtend gebaar.

Hij staarde haar met een bittere blik aan. Koppig? Zijn vrouw vond dat hij een te hard hoofd had om te begrijpen wat ze wilde?

"Hoe moet het dan met ons, Cat?"

Tot zijn ontzetting hoorde hij, dat zijn stem hees was van emotie.

"Je wist van het begin dat er niks tussen ons was, Lochiel Cameron! Je wilde alleen maar met me neuken. Ik vond het best zolang je maar een kind in mijn buik stopte met dat grote ding van je. Je hebt altijd geweten dat de Clan kinderen nodig had. Maar wat mij betreft kan je nu ophoepelen. Stuur je geld voor de kinderen maar op en ga ergens in een oorlog vechten!"

"Maar de boerderij dan? Wat ga je doen?"

Hij keek haar ontzet aan. Hij had de boerderij gekocht van het geld dat zijn moeder hem ooit nagelaten had omdat Cat dat destijds wilde.

"Laat de boerderij maar aan mij over. Ga jij nou maar je soldij verdienen zodat de kinderen straks een goede opvoeding krijgen. Rot nou alsjeblieft op!"

Cat wees met een boos gezicht naar de voordeur van het huis.

"Ik heb deze boerderij van mijn moeders erfenis betaald, Cat! Waarom zou ik weggaan? Alles hier is toevallig van mij!"

Catriona ging zo dicht voor hem staan dat hij haar adem kon ruiken. Hij rook plotseling hoe haar mond was verzuurd sinds hij haar vijf jaar geleden was getrouwd.

"Omdat jij een hopeloze boer bent, Lochiel, daarom. Je bent hier geen stuiver waard! En begin asjeblieft niet te zeuren over je moeder. Iedereen weet dat ze haar geld op haar rug heeft verdiend, door haar benen te spreiden voor die klote Engelsen."

Lochiel werd rood van verontwaardiging.

"Mijn moeder was met een Schot getrouwd die me beschermde en me te eten gaf, Cat MacGregor! Typisch iets voor jou om zulke dingen over haar te zeggen!"

"Die ouwe Cameron was nooit je echte vader, imbeciel! Ze trouwde hem voor zijn geld en heeft hem toen omgelegd! En nou rot je echt op! Ga maar naar je hoeren toe in die gore stad!"

Lochiel voelde de wanhoop in hem groeien. Hij wist dat ze nooit bij elkaar hadden gepast, maar om nu zomaar zijn zoontjes in de steek te laten?

Cat aarzelde heel even. Ze bedacht zich dat Lochiel nu eenmaal een soort herdershond was die alles en iedereen altijd wilde beschermen. Dat was ook de reden geweest waarom hij met haar was getrouwd en vier zoons bij haar had verwekt. De Clan had een enorm tekort aan afstammelingen en haar vader, de Laird van de MacGregor had na de dood van haar broers geen opvolgers meer gehad. Nu lagen er vier boven te slapen.

"Ga, alsjeblieft, Lochiel!"

Deze keer klonk ze bijna smekend.

"Je weet best dat jouw leven niet hier ligt. Ik beloof je dat ik goed voor onze jongetjes zal zorgen. Ik weet zeker dat dit gewoon het beste is. Nog een kind zal mijn dood zijn en wat moeten jullie dan? Je kunt de jongens op zondag bezoeken, eens in de maand. Ga nu maar! Er wacht je daar een veel beter leven dan je hier ooit zult hebben."

-

Eenmaal buiten keek Lochiel verlangend naar de raampjes waarachter zijn vier kinderen sliepen in hun warme bedjes. Hij bedacht zich tandenknarsend dat hij van nu af aan niet meer welkom zou zijn in zijn eigen huis.

God, Catriona had hem bij de ballen! Ze had hem getrouwd, zodat ze, met zijn geld, de boerderij kon overnemen van haar neven, de MacDuffs, die naar Amerika wilden emigreren. Ze had zijn vier zoons gebaard in bijna even zoveel jaar, wat geen kleinigheid was voor een vrouw van over de dertig.

Nou had ze hem het huis uit gejaagd, terwijl hij zijn soldij aan haar moest geven voor hun zoons en die rot Clan. Zonder die ene beloning waar elke echtgenoot recht op had: een plaats in haar bed en toegang tot haar lichaam wanneer hij dat wilde.

Hij klemde woedend zijn kiezen op elkaar.

Zij was vijfendertig tegenover zijn vijftwintig. Jezus, als een man ooit de prijs kon winnen van grootste ezel in de wereld dan was hij de beste kandidaat!

Hij keek nog eens om naar het huis, waarvan hij de rechtmatige eigenaar was, terwijl woede-tranen in zijn ogen brandden.

Zijn paard stond rustig op hem te wachten in de stal. Terwijl hij hem buiten zadelde keek Lochiel vluchtig naar de lucht. Gelukkig, het ging vanavond niet regenen. Hij kon niet hopen dat hij Edinburg vannacht nog zou bereiken en wist dat hem een nacht in de buitenlucht stond te wachten. Het zou ongetwijfeld een kille nacht worden: hij voelde beginnende vorst in de lucht.

Hij besteeg zijn paard, dat verheugd briede.

Nog eenmaal keek hij om, hopen dat Catriona hem uit zou zwaaien, staand voor een van de ramen van het woonhuis.

Er was niemand getuige van zijn eenzame aftocht.

Naar Edinburg, dus, dacht hij bitter, Edinburg en een nieuw leven.

*

*

Hoofdstuk 3: LADY SOPHIA'S VLUCHTHAVEN

